

## PHẦN 22

Cô nhận thấy là từ giờ cô không thể nào lui tới câu lạc bộ thể dục tại Twin Cities được nữa vì cô luôn sẽ phải đối mặt với Tom Lynch. Mặc cho cô có nói với anh ta là cô đã có một người đàn ông khác trong đời mình, cô biết chắc trước sau gì hai người cũng sẽ đi chơi chung và cô cảm thấy là mình không thể nào tiếp tục nói dối với anh ta mãi như thế được.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cô rất thích anh ta và muốn biết về anh ta nhiều hơn nữa. Cô tưởng tượng ra cảnh cô đang ngồi đối mặt với anh ta trước một đĩa thức ăn bột và một ly rượu chất đỏ, kể cho anh ta nghe về mẹ, cha của cô, về Kit và Jay cùng mấy đứa nhỏ.

Điều mà cô không thể nào lý giải nổi là đã bịa đặt ra chuyện có một người mẹ đang sống tại Anh quốc, đến một trường mà cô chưa hề đặt chân tới và một người bạn trai không hiện hữu trên đời.

Kate Knowles nói là Tom rất thích New York và trước sau gì anh ta cũng sẽ đến ở đó. Anh có biết hết các góc ngách của thành phố này như cô không? Lacey tự hỏi. Cô rất thích được dẫn anh ta đi một vòng theo kiểu của Jack Farrell. Khu Đông, Khu Tây, vòng quanh khắp thành phố.

Nhiều ngày sau cuộc viếng thăm của Tom, Lacey nhận thấy mình đang mơ tưởng đến anh ta. Trong các giấc mơ, có phần mờ ảo, chuông nhà của cô reo vang, cô mở cửa ra và anh nói với cô giống như ngày mà anh đã nói trong hệ thống liên lạc nội bộ:

- Không Alice à, đây là Tom Lynch.

Tuy nhiên vào đêm thứ ba, giấc mơ đã thay đổi. Lần này, trong lúc Tom đang tiến bước trong hành lang, cánh cửa thang máy đột nhiên mở ra và Curtis Caldwell xuất hiện với khẩu súng trên tay chĩa thẳng vào lưng của Tom.

Lacey bật thức dậy với tiếng hét hãi hùng khi cô định báo cho anh, lôi anh vào trong phòng và khóa cửa lại sau lưng họ để cho họ được an toàn trong đó.

Với tình hình trầm cảm hiện giờ, công việc làm của cô tại văn phòng địa ốc đúng là cái phao cứu lấy mạng sống của cô. Theo yêu cầu của Milicient, Lacey đã đi theo bà ta nhiều lần hoặc để gặp các khách hàng hay nhận lấy các giao dịch mới.

- Công việc của cô càng hấp dẫn hơn khi cô biết rõ khu vực này, - bà Milicient nói. - Có bao giờ một người nào đó đã nói cho cô biết ngành địa ốc chủ yếu chỉ là vấn đề địa điểm không?

Địa điểm, địa điểm và chỉ là địa điểm mà thôi. Tại Manhattan, với một tầm nhìn xuống một khu vườn hay một con sông làm giá cả một căn hộ tăng lên vùn vụt. Lacey rất muốn trao đổi với Milicient về những giai thoại của các tên quái gở mà cô đã gặp trong suốt mấy năm qua.

Đêm tối là những lúc khổ tâm nhất của cô, chúng dài lê thê, cô đơn và bất tận. Tối thứ năm, cô cố đi xem xi nê. Khán phòng chưa đông khách nên cả hàng ghế còn trống trơn, nhưng khi phim bắt đầu được chiếu, một người đàn ông bước trên đường đi, ngang qua chỗ cô đang ngồi, xoay mặt lại nhìn quanh đó rồi ngồi ngay đằng sau lưng cô.

Trong cảnh mờ tối, cô chỉ nhìn thấy người đó tầm vóc trung bình và hơi gầy. Tim cô đập liên hồi.

Lúc đó là đoạn giới thiệu phim và Lacey nghe tiếng ghé kêu lên khi người đó ngồi xuống đồng thời người thấy mùi bắp rang mà người đó mang theo. Đột nhiên cô cảm thấy ông ta vồ vồ vào vai cô. Hoảng sợ, cô phải hết sức mình để quay đầu lại, nhìn vào ông ta.

Ông ấy chìa một bao tay ra.

- Cái này có phải của bà không? Tôi thấy nó ở dưới ngay chỗ bà đang ngồi.

Lacey không thể nào tiếp tục xem phim được vì cô không tài nào tập trung vào những gì đang xảy ra trên màn ảnh.

Sáng ngày thứ sáu, bà Milicient hỏi Lacey dự định của cô cho thời gian nghỉ cuối tuần.

- Trước hết là đi tìm một phòng tập thể dục hay một câu lạc bộ thể thao, - cô đáp lại. - Nơi mà tôi đã ghi tên cũng được lắm, nhưng ở đó không có sân cho môn squash nên tôi không thích mấy.

Đương nhiên là không phải vì lý do đó mà mình rời bỏ Twin Cities, nhưng câu trả lời này cũng không sai mấy.

- Người ta có nói với tôi một phòng tập thể dục mới tại Edina. Nơi đây có một sân squash tuyệt đẹp, - Milicient báo cho cô. - Tôi sẽ hỏi giùm cho cô.

Vài phút sau bà trở lại gặp Lacey tại phòng làm việc của cô với nụ cười chiến thắng.

- Đúng như tôi nói. Và vì họ mới khai trương nên họ giảm lệ phí gia nhập.

Một lúc sau khi Milicient ra ngoài cho một cuộc hẹn, Lacey gọi điện cho George Swenson. Cô đưa ra hai yêu cầu của mình: thứ nhất là cô muốn nói chuyện lại với ông tổng chương lý Gary Baldwin.

- Tôi được quyền biết những gì đang xảy ra.

Sau đó cô nói thêm:

- Dân ở câu lạc bộ Twin Cities bắt đầu quá tò mò. Tôi phải yêu cầu ông ứng cho tôi một ít tiền để cho tôi ghi tên vào một chỗ khác.

Trời ơi, mình bắt đầu ăn xin rồi đây, cô tự nhỏ, tha thiết mong nghe câu trả lời. Không những mình là một kẻ sống ngoài lề mà còn là một đứa ăn mày nữa.

Nhưng Swenson trả lời ngay, không do dự.

- Tôi thấy chỉ có lợi cho cô mà thôi. Việc này rất có ích cho cô.

Như vào mỗi buổi sáng, Lottie Hoffman đọc các tờ nhật báo của thành phố New York trong lúc ăn sáng một mình. Suốt bốn mươi lăm năm rồi cho đến gần hơn một năm nay, bà mới dùng đến điểm tâm cùng Max. Lottie khó mà hình dung được rằng vào một ngày của tháng mười hai, Max ra ngoài để đi dạo lúc buổi sáng như thường lệ và không bao giờ trở về nhà nữa.

Một mẩu tin ngắn trên tờ Daily News làm cho bà phải chú ý: “Richard J.Parker con, người vừa được coi như nhân chứng trong cuộc điều tra vụ án mạng Isabelle Waring đã mất tích”. Chuyện gì đã xảy ra cho anh ta? Bà tự hỏi với vẻ lo âu. – Có phải vì anh ta biết quá nhiều không?

Lottie đẩy ghế ra phía sau, bước đến bàn làm việc của bà nơi phòng khách. Ở ngăn giữa bà lấy ra bức thư mà Isabelle Waring đã viết cho Max một ngày trước khi bà ta chết. Bà đọc lại nó không biết lần thứ bao nhiêu rồi.

Max thân mến,

Hôm qua tôi rất muốn điện cho anh, nhưng số của anh không có trong niên giám, vì thế tôi buộc phải viết thư cho anh. Tôi nghĩ chắc anh có hay tin Heather đã chết trong một tai nạn vào tháng mười hai qua.Đương nhiên là cái chết của nó làm tôi đau khổ vô cùng, nhưng các tình huống đưa đến cái chết của nó thật đặc biệt bí ẩn.

Trong khi sắp xếp lại căn hộ của nó, tôi đã tìm được cuốn nhật ký của nó, trong đó có ghi là nó định ăn trưa với anh. Việc đó xảy ra năm ngày trước khi nó chết. Sau đó, nó không hề đề cập đến anh hay đến bữa ăn trưa đó nữa. Trái lại hai lần viết sau đó cho thấy nó rất hoảng sợ dù nó không tiết lộ lý do.

Max à, anh đã làm việc tại nhà hàng của Jimmy suốt mười lăm năm đầu đời của Heather. Anh là người quản lý giỏi nhất mà ông ta có được và tôi cũng biết là ông ta rất tiếc việc anh đi. Anh có nhớ không, Heather mới có hai tuổi và anh đã làm cho nó vui thích với các màn ảo thuật của anh, để cho nó ngồi yên trong

lúc người họa sĩ vẽ bức trang của nó lên tường. Heather yêu và quý mến anh nhiều lắm, nên tôi hy vọng là nó đã tâm sự với anh khi anh gặp nó.

Dù gì đi nữa, anh có thể nào điện thoại cho tôi không? Hiện giờ tôi đang ở trong căn hộ của Heather và số điện thoại là 555-2437.

Lottie để các thứ vào lại trong ngăn tủ, trở về chỗ ngồi nơi bàn trong nhà bếp. Trong khi uống tách cà phê, bà nhận thấy bàn tay của bà run đến mức bà không thể cầm cái tách bằng các ngón của bàn tay trái. Từ cái buổi sáng khủng khiếp mà khi bà vừa mở cửa ra để đối mặt với một nhân viên cảnh sát... ờ thì cái buổi sáng hãi hùng đó, bà mới cảm nhận được sự nặng của từng năm số tuổi bảy mươi lăm của mình.

Bà nhớ lại những lúc đó. Mình có gọi điện cho Isabelle Waring. Bà nhận thấy mình bị một cú sốc thật sự khi nghe tin Max bị tử thương do một tên lái xe ẩu đụng phải chỉ hai ngày sau khi Heather qua đời. Lúc đó mình nghĩ cái chết của cô ta là một tai nạn.

Isabelle có hỏi bà có biết Heather và Max đã trao đổi với nhau về những gì không?

Max thường tuyên bố rằng với cái nghề của ông ta, người ta nghe được nhiều chuyện lắm nhưng người ta cũng phải học cách ngậm miệng lại. Lottie lắc đầu. Có thể ông ta đã vi phạm cái luật đó khi nói chuyện với Heather và điều đó đã tước đi mạng sống của ông ta.

Bà đã cố giúp Isabelle. Mình đã nói cho bà ta biết những gì mình biết, bà nghĩ. Mình đã nói với bà ta là mình không quen biết Heather, dù cho có tham dự buổi họp mặt của đám bạn cô ta sau buổi trình diễn vở kịch *The Boy Friend* mà cô ta có thủ một vai. Chỉ một ít lâu sau, Lottie đã đi cùng với đoàn người đó chỉ một ngày tại Mohonk Mountain, trong khu vực Catskill. Tại đây bà gặp lại Heather lần thứ hai và cũng là lần cuối cùng. Bà nhớ là bà đang đi dạo trên một con đường mòn và thấy hai người mặc quần áo trượt tuyết. Họ đang ôm quần lấy nhau trong một cái chòi cao, như hai kẻ đang yêu nhau. Bà nhận ra Heather nhưng người đàn ông đi cùng cô thì hoàn toàn xa lạ. Bữa tối đó bà có kể chuyện này cho Max và ông có đặt mấy câu hỏi về người bạn trai của Heather. Khi bà tả người đó cho ông ta, ông liền nhận ra người đó ngay và tỏ ra hết sức kinh ngạc. Ông ta nói người đó đã giấu quá kỹ trò chơi của mình, rằng ông không bao giờ nghi ngờ người đó cả, nhưng ông biết rõ người đó là một kẻ chuyên tống tiền và là một tên buôn bán ma túy.

Max không có nói tên người đó cho mình, bà Lottie nhớ lại và bà cũng không có thời gian để tả người đó cho Isabelle Waring khi bà ta gọi điện thoại trong đêm đó. Bà ta cắt ngang cuộc nói chuyện.

- Tôi nghe có tiếng ai đó bên dưới. Có thể là người nhân viên địa ốc. Bà hãy cho tôi số điện thoại của bà. Chừng nào có thể được, tôi sẽ gọi điện cho bà.

Isabelle có nhắc đi nhắc lại số điện thoại của bà nhiều lần trước khi gác máy. Bà Lottie nhớ lại là bà đã chờ suốt đêm đó và đến mười một giờ thì biết các tin tức về bà ta.

Chỉ đến khi đó bà mới biết những sự việc đã xảy ra như thế nào. Người đã vào trong nhà lúc họ đang nói chuyện là kẻ sát nhân của Isabelle. Bà ta bị ám sát chết vì bà ta không bao giờ từ bỏ việc tìm kiếm các nguyên nhân dẫn đến cái chết của Heather. Và ngày hôm nay, Lottie tin chắc là Max đã mất mạng bởi vì ông ta đã bảo Heather hãy đề phòng người đàn ông mà cô đang giao du.

Và nếu như tôi gặp được người đó, tôi cũng có thể nhận ra ngay, bà thâm nghĩ, nhưng trời cũng thương là không một ai biết chuyện này cả. Tuy vậy có một điều chắc chắn là Max đã không làm cho Lottie phải liên lụy khi ông báo cho Heather biết. Max không bao giờ muốn cho bà phải gặp nguy hiểm.

Giả dụ như một ngày nào đó cảnh sát đến hỏi cung bà. Vậy chớ Max muốn bà phải hành động như thế nào đây?

Câu trả lời thật an tâm và bà hình dung việc đó rõ như thể ông ta đang ngồi đối diện và nói với bà như sau:

- Bà không được làm gì hết Lottie, tuyệt đối không được nhúc nhích. Lottie, bà phải ngậm miệng lại có biết không?